KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
3. marts 1997 *

I sag T-6/97 R,

Comafrica SpA, Genova (Italien),

og

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Hamburg (Tyskland),

ved solicitor Bernard O'Connor, bistået af advokat Bonifacio García Porras, Salamanca, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 22, avenue Marie-Adelaïde,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en begæring fremsat i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186 om, for det første, at gennemførelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 2035/96 af 24. oktober 1996 om fastsættelse af den fælles nedsættelseskoefficient til beregning af den foreløbige mængde bananer, der tildeles hver erhvervsdrivende i kategori A og B af toldkontingentet for 1997 (EFT L 272, s. 6), udsættes, for så vidt denne forordning påvirker sagsøgerne eller erga omnes, for det andet om, at det bestemmes, at der udstedes et korrekt antal licenser til sagsøgerne i overensstemmelse med de rettigheder, som de har i henhold til fællesskabsretten, og for det tredje om, at der træffes enhver anden foranstaltning, som Retten finder nødvendig med henblik på at yde sagsøgerne en foreløbig godtgørelse,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsregler

1 Før 1993 var forhandlingen af bananer i Fællesskabet organiseret efter forskellige nationale ordninger. Der var tre forsyningskilder, nemlig bananer produceret i Fællesskabet, bananer produceret i nogle af de stater, med hvilke Fællesskabet havde indgået Lomé-konventionen (herefter »AVS-bananer«), og bananer produceret i andre stater (herefter »tredjelandsbananer«).

2 Der blev indført en fælles ordning for dette marked ved Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1, herefter »forordning nr. 404/93«), senest ændret ved Rådets forordning

(EF) nr. 3290/94 af 22. december 1994 om de tilpasninger og overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i landbrugssektoren for gennemførelsen af de aftaler, som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (EFT L 349, s. 105). Forordning nr. 404/93 har bevirket, at der fra den 1. juli 1993 er indført en fælles importordning, som erstatter de tidligere bestående forskellige nationale ordninger.

3 Ordningen for samhandelen med tredjelande, som er genstand for afsnit IV i forordning nr. 404/93, bestemmer, at der hvert år åbnes et toldkontingent for indførsel af bananer fra tredjelande og for ikke-traditionelle AVS-bananer. Udtrykkene »traditionel indførsel« og »ikke-traditionel indførsel« fra AVS-stater er defineret i artikel 15a i forordning nr. 404/93. »Traditionelle indførsler fra AVS-stater« svarer til de mængder bananer, der er fastsat i bilaget til forordning nr. 404/93, og som er udført fra hver AVS-stat, der traditionelt udfører bananer til Fællesskabet. De bananer, der udføres af AVS-staterne, og som overskrider disse mængder, udgør »ikke-traditionel indførsel fra AVS-stater«.

4 Artikel 18, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 404/93 bestemmer, at der åbnes et toldkontingent på 2,1 mio. tons nettovægt for 1994 og på 2,2 mio. tons nettovægt for hvert af de følgende år for indførsel af bananer fra tredjelande og for ikke-traditionelle AVS-bananer. Inden for rammerne af dette toldkontingent opkræves der en afgift på 75 ECU pr. ton for indførsel af tredjelandsbananer, hvorimod ikke-traditionelle AVS-bananer pålægges nultold (artikel 18, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 404/93). Uden for toldkontingentet pålægges disse indførsler en told beregnet på grundlag af den fælles toldtarif (artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 404/93).

5 Imidlertid bestemmer artikel 18, stk. 1, fjerde afsnit, i forordning nr. 404/93, at når Fællesskabets efterspørgsel stiger, forhøjes kontingentmængden tilsvarende efter forvaltningskomitéproceduren i samme forordnings artikel 27.

6 Gennemførelsesbestemmelserne til afsnit IV i forordning nr. 404/93 er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1442/93 af 10. juni 1993 om gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer (EFT L 142, s. 6, herefter »forordning nr. 1442/93«), senest ændret ved forordning (EF) nr. 1409/96 af 19. juli 1996 om ændring af forordning (EØF) nr. 1442/93 om gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer, for så vidt angår adgangsbetingelser for erhvervsdrivende i kategori C og datoer i forbindelse med forvaltning af toldkontingentordningen (EFT L 181, s. 13).

7 Blandt de ved forordning nr. 1442/93 fastsatte gennemførelsesbestemmelser for den ordning, der blev indført ved forordning nr. 404/93, og som er beskrevet ovenfor, skal der henvises til følgende bestemmelser.

8 Det fremgår af artikel 2 i forordning nr. 1442/93, at man inden for rammerne af denne markedsordning sondrer mellem erhvervsdrivende, der før 1992 har markedsført tredjelandsbananer og/eller ikke-traditionelle AVS-bananer, som benævnes »erhvervsdrivende i kategori A«, erhvervsdrivende, der har markedsført EF-bananer og/eller traditionelle AVS-bananer, som benævnes »erhvervsdrivende i kategori B«, og erhvervsdrivende, der fra 1992 eller senere er begyndt at markedsføre andre bananer end EF-bananer og/eller traditionelle AVS-bananer, som benævnes »erhvervsdrivende i kategori C«.

9 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1442/93 bestemmer, at en virksomhed, der »for egen regning har udøvet én eller flere af følgende aktiviteter:

a) opkøb af grønne tredjelandsbananer og/eller grønne AVS-bananer hos producenterne, eller eventuelt dyrkning af sådanne bananer, med efterfølgende forsendelse til og afsætning i EF

b) forsyning med grønne bananer, som den ejer, og deres overgang til fri omsætning i EF samt videresalg med henblik på afsætning i EF; risikoen for forringelse eller tab sidestilles med den risiko, som ejeren bærer

c) modning af grønne bananer, som den ejer, og senere afsætning i EF«,

betragtes som erhvervsdrivende i kategori A og/eller B.

10 Artikel 5 i forordning nr. 1442/93 bestemmer, at medlemsstaternes myndigheder hvert år, senest den 1. juli, for hver erhvervsdrivende i kategori A og B, der er registreret hos disse myndigheder, fastsætter, hvor stor en mængde han i gennemsnit har afsat i de tre år forud for året før det år, for hvilket det pågældende toldkontingent åbnes, fordelt efter arten af de økonomiske aktiviteter, som den erhvervsdrivende har udøvet, jf. samme forordnings artikel 3 (artikel 5, stk. 1 og 2). De giver Kommissionen meddelelse om de samlede, således vægtede referencemængder samt om, hvor stor en mængde bananer der er blevet afsat i alt pr. aktivitet (artikel 5, stk. 3). Dette gennemsnit kaldes »referencemængde«.

11 Artikel 6 i forordning nr. 1442/93 lyder således:

»Kommissionen fastsætter alt efter det årlige toldkontingents størrelse og de erhvervsdrivendes samlede referencemængder som omhandlet i artikel 5 eventuelt en fælles nedsættelseskoefficient for hver kategori af erhvervsdrivende, der skal anvendes på hver erhvervsdrivendes referencemængde med henblik på at fastsætte, hvor stor en mængde han skal tildeles.

Medlemsstaterne fastsætter denne mængde for hver registreret erhvervsdrivende i kategori A og B og giver den enkelte erhvervsdrivende meddelelse om størrelsen heraf senest den 1. november.«

12 På grundlag af bl.a. disse bestemmelser har Kommissionen udstedt forordning (EF) nr. 2035/96 af 24. oktober 1996 om fastsættelse af den fælles nedsættelseskoefficient til beregning af den foreløbige mængde bananer, der tildeles hver erhvervsdrivende i kategori A og B af toldkontingentet for 1997 (EFT L 272, s. 6, herefter »forordning nr. 2035/96«). I betragtningerne til denne forordning har Kommissionen fremhævet, at skønt den tilsendte »Rådet et forslag til forordning om tilpasning af [forordningen], for så vidt angår størrelsen af det årlige toldkontingent for import af bananer i EF efter Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse ... har Rådet ... ikke truffet nogen afgørelse om forhøjelsen af toldkontingentet på grundlag af det førnævnte forslag« (anden betragtning). Desuden anføres det, at »der på et foreløbigt grundlag [bør] fastsættes referencemængder for erhvervsdrivende i kategori A og B for 1997, for at der kan udstedes importlicenser vedrørende de første kvartaler i nævnte år« (tredje betragtning). Endelig fremhæves det, at da de meddelelser, medlemsstaterne fremsender i henhold til artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 1442/93 vedrørende dels de samlede referencemængder, der er beregnet for de registrerede erhvervsdrivende, dels de mængde bananer, der er afsat til de erhvervsdrivende for hver aktivitet, »viser, at der er sket dobbelttælling af samme mængder fra samme aktivitet for forskellige erhvervsdrivende i flere medlemsstater«, og da en anvendelse af disse referencemængder ville medføre, »at der fastsættes en for stor ensartet nedsættelseskoefficient, som ville være til skade for visse erhvervsdrivende«, bør der fastsættes en nedsættelseskoefficient »på grundlag af medlemsstaternes meddelelser nedsat med de af Kommissionen anslåede dobbelttællinger« (femte og sjette betragtning).

13 Forordningens artikel 1 bestemmer, at »den foreløbige mængde, der tildeles hver enkelt erhvervsdrivende i kategori A og B for perioden 1. januar til 31. december 1997 ... beregnes ved at multiplicere den pågældende erhvervsdrivendes referencemængde med nedenstående fælles nedsættelseskoefficient, der er fastsat i henhold til artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1442/93:

— for erhvervsdrivende i kategori A: 0,601248

— for erhvervsdrivende i kategori B: 0,470378«.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

14 Sagsøgerne, Comafrica SpA og Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., tilhører Dole-koncernen og er registreret som erhvervsdrivende i kategori A i henholdsvis Italien og Tyskland.

15 Virksomhederne har ved stævning registreret på Justitskontoret den 15. januar 1997 anlagt sag med påstand om, at Retten annullerer forordning nr. 2035/96, »for så vidt denne berører sagsøgerne eller ... erga omnes«, dømmer Kommissionen til »at erstatte enhver skade, der er påført sagsøgerne ved den retsstridige udstedelse af forordning nr. 2035/96« med tillæg af renter af erstatningsbeløbet, og endelig foreskriver »enhver anden foranstaltning, som Retten måtte finde nødvendig«.

16 Ved særskilt dokument, registreret på Rettens Justitskontor den 15. januar 1997, har sagsøgerne i henhold til EF-traktatens artikel 185 og 186 fremsat en begæring om foreløbige forholdsregler, nemlig for det første, at gennemførelsen af forordning nr. 2035/96 udsættes, »for så vidt denne forordning berører sagsøgerne eller ... erga omnes«, for det andet, at det bestemmes, »at der udstedes et korrekt antal licenser til sagsøgerne i overensstemmelse med de rettigheder, som de har i henhold til fællesskabsretten«, og for det tredje, at der træffes »enhver anden foranstaltning, som Retten finder nødvendig med henblik på at yde sagsøgerne en foreløbig godtgørelse«.

17 I punkt 6 i begæringen om foreløbige forholdsregler har sagsøgerne subsidiært og/eller i øvrigt begæret, at Retten »... pålægger Kommissionen at indsætte tilstrækkelige ressourcer til at sikre, at dobbelttællingen og de for højt anslåede ansøgninger bringes til ophør rettidigt og på passende måde«. Sagsøgerne har endelig begæret, at »Retten undersøger, nøjagtig hvilke metoder Kommissionen og medlemsstaterne har anvendt for at kontrollere de erhvervsdrivendes referencemængder«.

18 Kommissionen har afgivet skriftligt indlæg ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 23. januar 1997. Parterne har afgivet mundtlige forklaringer den 6. februar 1997.

Retlige bemærkninger

19 I henhold til traktatens artikel 185 og 186, jf. artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF, af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29) og ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF af 1. januar 1995 (EFT L 1, s. 1), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

20 Procesreglementets artikel 104, stk. 1, bestemmer dels, at begæringer i henhold til traktatens artikel 185 om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt, der er udstedt af en institution, kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten, dels at en begæring, der vedrører en af de foreløbige forholdsregler, som er omhandlet i traktatens artikel 186, kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den vedrører den hovedsag, der verserer for Retten.

21 Med hensyn til de materielle betingelser bestemmer artikel 104, stk. 2, at en begæring, der vedrører foreløbige forholdsregler, skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig karakter i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen om sagens realitet (jf. senest Rettens præsidents kendelse af 17.12.1996, sag T-164/96 R, Moccia Irme mod Kommissionen, Sml. II, s. 2261, præmis 17).

Formaliteten

22 Kommissionen har med hensyn til nogle af sagsøgernes begæringer om foreløbige forholdsregler bestridt, at de kan antages til realitetsbehandling.

23 Kommissionen mener for det første, at begæringen om udsættelse erga omnes af gennemførelsen af forordning nr. 2035/96 må afvises, da en kendelse om udsættelse affattet i sådanne vendinger ikke blot ville berøre sagsøgerne, men også alle de andre erhvervsdrivende, som ikke har fremsat begæring om udsættelse af forordningens gennemførelse. En kendelse om foreløbige forholdsregler kan kun have virkning i forhold til sagsøgere, som har godtgjort, at de ville lide et alvorligt og uopretteligt tab, hvis de begærede foreløbige forholdsregler ikke blev truffet.

24 Denne formalitetsindsigelse fra sagsøgte savner retligt grundlag. Traktatens artikel 185 giver nemlig Domstolen og Retten kompetence til at udsætte gennemførelsen af enhver »anfægtet retsakt«, som indbringes for Fællesskabets retsinstanser. Da de retsakter, der kan anfægtes, ifølge traktatens artikel 173, stk. 1, er »retsakter vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet i fællesskab, af Kommissionen eller af ECB, bortset fra henstillinger og udtalelser, samt de af Europa-Parlamentets retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand«, kan enhver, der har anfægtet en af disse retsakter, selv hvis denne har generelle virkninger, begære udsættelse af gennemførelsen i henhold til artikel 185.

25 De eventuelle virkninger af kendelsen om udsættelse over for tredjemænd, som ikke har begæret en sådan foreløbig forholdsregel, tages i betragtning af Retten ved undersøgelsen af, om begæringen om foreløbige forholdsregler skal tages til følge, navnlig når den afvejer de berørte interesser, og når den tager stilling til, om virkningerne af den eventuelle kendelse om udsættelse skal begrænses.

26 For det andet mener Kommissionen, at begæringen om, at Retten undersøger de metoder, som Kommissionen og medlemsstaterne har anvendt for at kontrollere de erhvervsdrivendes referencemængder, ligeledes må afvises, da en sådan begæring ikke har sin plads i en sag om foreløbige forholdsregler. De begærede foranstaltninger drejer sig derimod om bevisoptagelse, som henhører under procesreglementets artikel 65. Desuden ville det foregribe afgørelsen af sagens realitet, hvis de blev truffet, og de ville ikke bidrage til afgørelsen af, om gennemførelsen af forordning nr. 2035/96 bør udsættes.

27 Det må bemærkes, at sagsøgernes begæring, som går ud på, at Retten skal undersøge de metoder, som Kommissionen har anvendt under proceduren for fastsættelse af den nedsættelseskoefficient, der skal anvendes ved udstedelse af importlicenser for bananer for 1997 til erhvervsdrivende i kategori A og B, tager sigte på, at der træffes en foranstaltning, som i princippet hører til foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse eller bevisoptagelse, der henhører under Rettens kompetence (procesreglementets artikel 64 og 65), og ikke til foreløbige forholdsregler, der fastsættes under anvendelse af særlige rettergangsformer. En sådan forholdsregel har ikke til formål at hindre et alvorligt og uopretteligt tab i afventning af afgørelsen i hovedsagen, men sigter snarere på at skaffe sagsøgerne yderligere beviser for at godtgøre, at deres argumenter er velbegrundede. Det følger heraf, at denne begæring under nærværende sag om foreløbige forholdsregler må afvises.

28 For det tredje har sagsøgte anført, at sagsøgernes begæring om, at det pålægges Kommissionen at indsætte tilstrækkelige ressourcer til at sikre, at beregningen af nedsættelseskoefficienten baseres på korrekte oplysninger, ikke skal tages i betragtning under sagen om foreløbige forholdsregler. Under alle omstændigheder har sagsøgerne ikke ført det mindste bevis for, at sagsøgte ikke skulle have brugt passende ressourcer til denne opgave, og de har intet anført om, hvilke yderligere ressourcer der skulle have været brugt hertil.

29 I denne forbindelse bemærkes, at denne begæring går ud på, at der træffes en forholdsregel vedrørende den sagsøgte institutions beføjelser med hensyn til sin interne organisation, nemlig anvendelsen af dens ressourcer og dens personale.

Imidlertid er Fællesskabets retsinstansers kompetence under en sag om foreløbige forholdsregler, bl.a. i henhold til traktatens artikel 186, når det drejer sig om andre foreløbige forholdsregler end udsættelse af gennemførelsen af en fællesskabsretsakt, begrænset til at pålægge en af parterne i sagen, herunder en institution, at sikre et bestemt resultat i afventning af afgørelsen i hovedsagen. De midler, der er nødvendige for at nå dette resultat, navnlig hvis de hører til en institutions interne organisation, tages i princippet ikke i betragtning ved vurderingen af de betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan træffes sådanne forholdsregler, og kan så meget desto mindre være genstand for disse.

30 Hertil kommer, at selv om det antages, at denne begæring kan admitteres, må det fastslås, at sagsøgerne har begrænset sig til at fremsætte begæring om, at Retten »pålægger Kommissionen at indsætte tilstrækkelige ressourcer til at sikre, at dobbelttællingen og de for højt anslåede ansøgninger bringes til ophør rettidigt og på passende måde«, uden på nogen måde at udtale sig nærmere med hensyn til den sagsøgte institutions kompetente tjenestegrene og deres funktion (antallet af indsatte personer, arbejdsbyrde), og uden at fremlægge yderligere beviser for, at disse tjenestegrene, som hævdet, skulle have fungeret dårligt, således at der under sagen om foreløbige forholdsregler ikke er mulighed for at tage stilling til, om denne begæring er berettiget.

Realiteten

Genstanden for begæringen om foreløbige forholdsregler

— Parternes argumenter

31 Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgernes begæring om, at det pålægges Kommissionen at udstede det korrekte antal licenser, som de mener at være berettiget til, er uklar og tvetydig og følgelig ikke skal tages i betragtning under behandlingen af denne sag om foreløbige forholdsregler.

32 Ifølge sagsøgte er den begærede forholdsregel ikke i overensstemmelse med kompetencefordelingen mellem Kommissionen og medlemsstaterne, således som den er fastsat i grundforordningen om den fælles markedsordning for bananer. Navnlig bestemmer artikel 17 i forordning nr. 404/93, som gennemføres ved artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 1442/93, at licenserne udstedes af medlemsstaternes kompetente myndigheder og ikke af Kommissionen. At kræve, at Kommissionen udsteder licenserne, er således i strid med kompetencefordelingen inden for den fælles markedsordning for bananer.

33 Selv hvis denne begæring måtte fortolkes således, at den går ud på, at det pålægges Kommissionen at fastslå referencemængdernes korrekte størrelse, er den ikke mindre tvetydig. Hvis Kommissionen nemlig blev pålagt at fastslå de korrekte referencemængder på et foreløbigt grundlag, ville et sådant påbud ikke længere være foreløbigt, men have virkninger, der var identiske med virkningerne af en afgørelse i hovedsagen, i den forstand, at hvis sagsøgerne fik medhold i hovedsagen, og forordning nr. 2035/96 blev annulleret, ville Kommissionen være forpligtet til at undersøge situationen på ny og til at udstede en anden forordning, som ligeledes fastsatte en foreløbig koefficient. Følgelig må en sådan begæring ifølge sagsøgte forkastes i overensstemmelse med retspraksis på området, navnlig den nævnte kendelse i sagen Moccia Irme mod Kommissionen. Hvis begæringen endelig går ud på, at det pålægges Kommissionen at fastslå de korrekte referencemængder på et endeligt grundlag, er den fremsat for tidligt. Den ville nemlig gå ud over, hvad sagsøgerne har nedlagt påstand om i hovedsagen, idet der under hovedsagen er nedlagt påstand om annullation af den foreløbige forordning og ikke af en forordning, der endeligt fastsætter referencemængderne for 1997, da der endnu ikke er udstedt en sådan forordning.

34 Under retsmødet har sagsøgerne præciseret, at den foreliggende begæring alene går ud på, at det pålægges Kommissionen at foretage korrigeringen af den ved forordning nr. 2035/96 fastsatte nedsættelseskoefficient således, at de nationale myndigheder får mulighed for at tildele sagsøgerne de licenser, der er nødvendige for at hindre en uoprettelig svækkelse af deres stilling på markedet.

— Rettens bemærkninger

35 Med hensyn til genstanden for denne begæring om foreløbige forholdsregler bemærkes, at Kommissionens anbringende om, at der er modstrid mellem den af sagsøgerne begærede foranstaltning, hvis genstand er »et påbud om at tildele dem licenser på grundlag af korrekte referencemængder, som de har ret til i henhold til fællesskabsretten« (punkt 5 i begæringen om foreløbige forholdsregler), og reglerne om kompetencefordelingen mellem de nationale myndigheder og Kommissionen, savner grundlag. Som sagsøgerne nemlig har gjort det klart som svar på de spørgsmål, som blev stillet dem under retsmødet, tager den begærede forholdsregel blot sigte på, at Kommissionen korrigerer den nedsættelseskoefficient, der er fastsat ved forordning nr. 2035/96.

36 Det følger heraf, at da det begærede påbud alene går ud på, at Kommissionen fastsætter en ny koefficient, fremstår denne begæring som nøje knyttet til begæringen om udsættelse af gennemførelsen af forordning nr. 2035/96, og en sådan udsættelse udgør selve forudsætningen for, at der kan gives et sådant påbud.

37 Med hensyn til Kommissionens anbringende om, at et sådant påbud dels ville påvirke hovedsagen, fordi det ville nødsage Kommissionen til at fastsætte en ny nedsættelseskoefficient, før Retten afsiger dom i hovedsagen, dels ville blive givet for tidligt i den forstand, at det ville foregribe fastsættelsen af den endelige nedsættelseskoefficient, bemærkes, at sådanne argumenter i dette tilfælde ikke vedrører fastlæggelsen af genstanden for nærværende begæring om foreløbige forholdsregler, men snarere angår undersøgelsen af de faktiske og retlige omstændigheder, som medfører, at de begærede forholdsregler er uopsættelige.

Uopsætteligheden

— Parternes argumenter

38 Sagsøgerne har gjort gældende, at anvendelse af forordning nr. 2035/96 om fastsættelse af den foreløbige nedsættelseskoefficient for 1997 vil bevirke, at deres stilling på markedet bliver skadet uopretteligt, ikke blot for 1997, men også for de følgende år.

39 Fastsættelsen af den endelige koefficient for 1997 vil nemlig ikke kunne ændre den situation, som er skabt ved den pågældende forordning, da den i princippet ikke vil indebære en anden vurdering af de faktiske omstændigheder og dermed af de referencemængder, som er taget i betragtning ved fastsættelsen af den foreløbige koefficient. Desuden fastsætter forordning nr. 2035/96, stadig ifølge sagsøgerne, den nedsættelseskoefficient, der gælder for de importlicenser, som udstedes til erhvervsdrivende i kategori A og B for de tre første kvartaler af 1997. Selv hvis Kommissionen således ved fastsættelsen af den endelige koefficient så bort fra alle de for højt anslåede ansøgninger og alle unøjagtigheder i de tal, som den har lagt til grund ved udstedelsen af forordning nr. 2035/96, og selv om sagsøgerne som følge af sådanne korrektioner fik ret til yderligere licenser, ville de ikke være i stand til at bruge disse licenser i fjerde kvartal af 1997, da det tab, som de ville have lidt, ville være betydeligt, og da de ikke ville have tilstrækkelig tid til at finde afsætningsmuligheder for så betydelige mængder bananer på det fælles marked, hvor der desuden på denne tid af året er en betydelig nedgang i efterspørgslen.

40 Ifølge sagsøgerne har dette endelige tab af markedsandele for det indeværende produktionsår også virkninger for fremtidige produktionsår. Sagsøgerne har herved anført, at da retten til at få tildelt licenser for fremtiden afhænger af de mængder, der er afsat på markedet tidligere, betyder dette, at hvis de licenser, der faktisk er udstedt i løbet af et af disse år, vedrører mængder, der er lavere på grund af for højt anslåede ansøgninger, vil en erhvervsdrivende, der indgiver ansøgninger for den nøjagtige mængde, som han har ret til i betragtning af sine hidtidige erhvervsaktiviteter, efterhånden miste enhver ret til udstedelse af licenser. Efter udstedelse af

forordning nr. 2035/96 vil sagsøgerne følgelig for fremtiden kun kunne indføre en stadig mindre mængde bananer. En afgørelse til fordel for dem i hovedsagen ville ikke kunne oprette et sådant tab, så meget mere som deres nuværende forventninger, såfremt nærværende sag skulle blive afgjort inden for to år, ikke ville kunne opfyldes, fordi beslutningen om at korrigere nedsættelseskoefficienten ville komme for sent til at ændre størrelsen af indførslerne for 1997.

41 Kommissionen er af den opfattelse, at fastsættelsen af referencemængderne ved udstedelsen af forordningen om fastsættelse af den endelige koefficient for 1997 samt fastsættelsen, men hensyn til det årlige toldkontingent, af forskellige kvoter, for hvilke medlemsstaterne kan udstede importlicenser, i modsætning til hvad sagsøgerne hævder, gør det muligt, hvis det viser sig nødvendigt, at korrigere tallene for de mængder bananer, der bringes på markedet. Følgelig sker der ingen svækkelse af Comafrica's og Dole's stilling på markedet.

42 Desuden har Kommissionen fremhævet, at en foreløbig forordning ikke kan forårsage et alvorligt og uopretteligt tab, da foreløbige forordningers eksistensberettigelse er, at de bliver ændret. Det er i virkeligheden den endelige forordning, der fastsætter referencemængderne for det pågældende produktionsår. Det er altså på grundlag af denne endelige forordning, at det samme produktionsår ifølge Kommissionen vil tjene som referenceår for fremtiden med forbehold af justeringer, som måtte vise sig nødvendige senere. Hvis sagsøgerne således måtte lide et eventuelt alvorligt og uopretteligt tab, fordi deres rettigheder gradvist forringes, skyldes dette tab den endelige forordning og ikke den foreløbige forordning.

43 Endelig har sagsøgte anført, at ethvert eventuelt tab, som sagsøgerne måtte blive ramt af, fordi der er fastsat referencemængder ved forordning nr. 2035/96, under alle omstændigheder er et tab, der kan oprettes. Sagsøgerne har selv erkendt dette, idet de under hovedsagen har fremsat krav om erstatning i henhold til traktatens artikel 178 og 215.

— Rettens bemærkninger

44 Det alvorlige og uoprettelige tab, som sagsøgerne begrunder deres begæring om foreløbige foranstaltninger med, består dels i et endeligt tab for det indeværende produktionsår af en betydelig del af deres rettigheder til indførsel af bananer som følge af, at den ved forordning nr. 2035/96 fastsatte nedsættelseskoefficient er blevet anvendt på deres referencemængder i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1442/93, dels af en gradvis forringelse af deres rettigheder til at importere i fremtiden, fordi antallet af importlicenser for 1997, der tages i betragtning ved beregningen af den referencemængde, der tilkommer disse virksomheder for fremtidige år, er blevet reduceret.

45 Det må fastslås, at selv om anvendelse af den ved forordning nr. 2035/96 fastsatte nedsættelseskoefficient for erhvervsdrivende i kategori A, som er på 0,601248, og som følgelig medfører en større nedsættelse end den, der følger af den af sagsøgerne beregnede koefficient, der er på 0,861645, faktisk medfører en beskæring af sagsøgernes rettigheder til indførsel i forhold til de rettigheder, som de mener, at de bør have, har sagsøgerne ikke godtgjort, at dette tab fremtræder som alvorligt og uopretteligt.

46 I denne forbindelse bemærkes indledningsvis, at ifølge fast retspraksis kan et rent økonomisk tab principielt ikke anses for uopretteligt eller vanskeligt at genoprette, såfremt tabet vil kunne godtgøres efterfølgende (se bl.a. Rettens præsidents kendelse af 7.7.1994, sag T-185/94 R, Geotronics mod Kommissionen, Sml. II, s. 519, præmis 22, og af 24.2.1995, sag T-2/95 R, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. II, s. 485, præmis 28).

47 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at det tab af markedsandel til skade for sagsøgerne, som den pågældende forordning angiveligt vil medføre, således som det anføres i punkt 89 i stævningen i hovedsagen — og som består i en fejlagtig

nedsættelse på (udelades) af Comafrica's indførsler af bananer, og på (udelades) for Dole's vedkommende — som selskaberne har fremhævet, indgår som led i et gradvist tab, som de har lidt, siden den fælles markedsordning for bananer blev indført (udelades). Det yderligere tab, som de hævder at blive påført med urette i det indeværende produktionsår, kan dog ikke anses for egnet til at forvolde så store virksomheder alvorlig skade (jf. kendelse af 26.2.1981, sag 20/81 R, Arbed m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 721, præmis 14).

48 Desuden kan en sådan formindskelse af de pågældende virksomheders markedsandel ligeledes genoprettes. Det bemærkes nemlig, at Kommissionen for det første i løbet af indeværende år skal vedtage en endelig nedsættelseskoefficient, som ifølge artikel 6 i forordning nr. 1442/93 skal anvendes på referencemængderne for de erhvervsdrivende i kategori A for 1997. For det andet har Kommissionen, som den fremhævede under retsmødet, siden den pågældende markedsordning blev indført i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1442/93 fastsat vejledende mængder for udstedelse af importlicenser for hvert kvartal inden for det årlige toldkontingent. Følgelig er det ikke udelukket, at sagsøgerne efter udstedelsen af disse retsakter i det sidste eller de sidste kvartaler af det indeværende produktionsår vil have mulighed for at indvinde det tab, som de hævder at blive påført i løbet af årets første del. Under nærværende sags behandling har de ikke fremlagt noget bevis, der giver grundlag for at udelukke denne mulighed.

49 Desuden må det fremhæves, at hvis der ikke består en sådan mulighed, vil en eventuel endelig nedsættelse af de indførsler af bananer, som sagsøgerne kan foretage for 1997, i givet fald udgøre et økonomisk tab, der kan erstattes ved hjælp af de retsmidler, som er fastsat i traktaten, navnlig i artikel 178 og 215.

50 De øvrige skader, som ifølge sagsøgerne ville kunne indtræde i fremtiden, fordi der ved forordning nr. 2035/96 er fastsat fejlagtige referencemængder for 1997, fremtræder heller ikke som alvorlige og uoprettelige. De består i en angivelig gradvis forringelse af deres rettigheder til indførsel på grund af nedsættelsen af antallet af licenser, som vil blive udstedt til dem i 1997. Det bemærkes imidlertid, at det, i modsætning til hvad sagsøgerne hævder, ville være i strid med de principper, der ligger til grund for bestemmelserne på området, hvis de referencemængder, der tages i betragtning ved en eventuelt nødvendig beregning af nedsættelseskoefficienten for hvert af de kommende år (artikel 5 og 6 i forordning nr. 1442/93), ikke skulle være de samme som dem, Kommissionen har lagt til grund ved fastsættelsen af den endelige nedsættelseskoefficient. Såfremt sagsøgerne fik medhold i deres begæringer om, at gennemførelsen af forordning nr. 2035/96 udsættes, før der fastsættes en endelig nedsættelseskoefficient for det indeværende produktionsår, og indtil der afsiges dom i hovedsagen, og at der fastsættes en koefficient, der giver mulighed for at tildele dem det antal importlicenser, som de mener at have ret til, ville man således gøre indgreb i sagsøgtes kompetence til at fastsætte en sådan koefficient (jf. Domstolens præsidents kendelse af 17.12.1986, sag 294/86 R, Technointorg mod Kommissionen, Sml. s. 3979, præmis 25). Desuden kan den fremtidige forordning om fastsættelse af den endelige nedsættelseskoefficient under alle omstændigheder anfægtes ved hjælp af de i traktaten fastsatte retsmidler.

51 Såfremt sagsøgernes begæring blev efterkommet, ville det i øvrigt føre til, at der blev truffet forholdsregler, som ikke ville være foreløbige, men som snarere ville have virkninger, der var identiske med de virkninger, som ønskes opnået med søgsmålet i hovedsagen, fordi de blot ville foregribe virkningerne af en annullation af forordning nr. 2035/96 ved at korrigere den foreløbige nedsættelseskoefficient, indtil Kommissionen fastsætter den endelige koefficient. Da de forholdsregler, som kan træffes efter reglerne om de særlige rettergangsformer, ifølge procesreglementets artikel 107, stk. 4, imidlertid for det første er foreløbige, idet de i princippet skal ophøre med at have retsvirkninger ved afsigelsen af den endelige dom og på ingen måde kan foregribe Rettens afgørelse i hovedsagen, og for det andet er accessoriske i den forstand, at de alene under sagens behandling for Retten skal sikre en procesparts interesse i, at afgørelsen i hovedsagen ikke bliver illusorisk, idet den fratages sin praktiske betydning (jf. Domstolens præsidents kendelse af 17.5.1991, sag C-313/90 R, Cirfs m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2557, præmis 23 og 24, og ovennævnte kendelse i sagen Moccia Irme mod Kommissionen, præmis 29), kan denne begæring om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge.

52 Da sagsøgerne herefter ikke i fornødent omfang har godtgjort, at deres begæring om foreløbige forholdsregler er berettiget på grund af periculum in mora, kan begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de anbringender og argumenter, der er fremført under hovedsagen, umiddelbart forekommer berettigede.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 3. marts 1997.

H. Jung — Justitssekretær

A. Saggio — Præsident